

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Asan/13/2020
Identifikačné číslo spisu: 1014201484
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1014201484.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., IČO: 314 448 73, Bratislavská 1/a, Bratislava, zastúpeného: Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., so sídlom, Karadžičova 2, Bratislava, proti žalovanému (v konaní sťažovateľovi): Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/171/2019-107, ECLI:SK:KSBA:2020:1014201484.1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/025/2014 zo dňa 27.05.2014, jednomyselne takto

r o z h o d o l :

- I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .
- II. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred orgánom verejnej správy

1. Rozhodnutím č. RL/025/2014 vydaným dňa 27.05.2014 v správnom konaní č. 225/SKO/2014 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný uložil žalobcovi sankciu - upozornenie na porušenie zákona podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/ uvedeného zákona, ktorej sa dopustil žalobca tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 22.10.2013 o cca 19.00 hod. odvysielal v rámci programu Televízne noviny príspevok s názvom Z. rozhoduje o projekte brata (ďalej aj „príspevok“), v ktorom nebol poskytnutý relevantný priestor na vyjadrenie dotknutej strane - starostovi Petržalky O.. Z. (ďalej aj „starosta“) k prezentovanej téme, ktorou bolo údajné poskytovanie nadštandardných výhod projektu jeho brata, čím došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu.

2. Prepis príspevku z monitorovaného vysielania je nasledovný:

E.. B., moderátorka: „Z. panuje a brat sa raduje. Starosta Petržalky nezastavil projekt obrovského mrakodrapu, hoci zákon mu to prikazoval. A zrejme sa niet čo čudovať. Budovu naprojektoval jeho vlastný brat. Napriek tomu, že nad týmto rodinným prepojením krúti hlavou aj prokurátorka. O. Z. si o bratovom projekte rozhoduje ďalej.“

V.. W., redaktor: „Napriek nesúhlasu viacerých Bratislavčanov pred pár rokmi požehnal vtedajší starosta Petržalky Z. výstavbu tohto malého mrakodrapu. A zdá sa, že história sa môže opakovať. Tentoraz má na opačnej strane Sadu Janka Kráľa vyrásť 25-poschodový bytový dom. Proti sú občania a jasné nie povedala aj hlava Bratislavy, primátor.“

G.. F., hovorca Bratislavy: „Ide o viac hmoty a viac podlaží ako pripúšťa platný územný plán.“

V.. W., redaktor: „Ani to však nepomohlo a starosta Z. celé mesiace dával projektu zelenú.“

B.. I., Transparency International: „Nezastavil územné konanie, aj keď mal na to pri viacerých príležitostiach dôvod.“

V.. W., redaktor: „Starosta konanie zastavil, až keď mu zdvihnutý prst ukázala samotná prokurátorka.“
čítaný úsek dokumentu: „Nadštandardným postupom stavebného úradu bolo poskytnutie polročnej lehoty stavebníkovi navyše na doplnenie podkladov žiadosti.“

V.. W., redaktor: „Podľa prokurátorky teda stavebný úrad, ktorý spadá pod starostu Z., postupoval nadštandardne. Pýtate sa prečo?“ (v ilustračnom zábere sa objavuje veľký nápis červenej farby, znázorňujúci odtlačok pečiatky s textom RODINKÁRSTVO).

V.. W., redaktor: „Projekt mrakodrapu vypracoval Z. vlastný brat a ešte mu dokonca dali aj názov Z.. Chcel teda starosta svojim nekonaním pomôcť svojmu príbuznému? Na úrade tvrdia, že samotný starosta na svoj konflikt záujmov upozornil Krajský stavebný úrad, ale ten ho z konania nevylúčil a tak, chtiac-nechtiac, musel rozhodovať o bratovom projekte naďalej.“

W.. B., hovorkyňa starostu Petržalky: „Požiadali sme Krajský stavebný úrad, aby nás z tohto konania vylúčil. Krajský úrad nám v tejto veci nevyhovel.“

V.. W., redaktor: „Ako je možné, že Krajský stavebný úrad Z. nevylúčil? Na odpoveď stále čakáme. Nedočkali sme sa jej ani od Z. - projektanta a už vôbec nie od Z. - starostu. Jeho hovorkyňa neustále dookola opakovala iba všeobecné stanovisko úradu, hoci odpovede sme žiadali od starostu.“

V.. W., redaktor: „Keď my sme vám poslali otázky na pána Z., vy ste mu ich dali?“

W.. B., hovorkyňa starostu Petržalky: „Samozrejme.“

V.. W., redaktor: „A čo na to povedal? Ako sa k nim postavil?“

W.. B., hovorkyňa starostu Petržalky: „Dostali ste odpovede.“

V.. W., redaktor: „Všeobecnými odpoveďami prípad nekončí. Keďže ide o osobu starostu, počkáme si na neho na jednej z jeho plánovaných akcií a otázky mu tentoraz položíme priamo pred našou kamerou. V. W., televízia Markíza.“

... 19.51.18h záver spravodajského programu“.

3. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na to, že osobitosťou projektu prípravy výstavby polyfunkčného objektu Z. v Mestskej časti Bratislava - Petržalka, o ktorom žalobca v rámci programu Televízne noviny informoval, bolo to, že o ňom v rámci územného konania rozhodovala Mestská časť Bratislava - Petržalka pod vedením starostu O. Z., brata konateľ a jediného spoločníka dotknutej stavebnej spoločnosti Bajoprojekt spol. s r. o. Z príspevku Z. rozhoduje o projekte brata podľa

žalovaného skutočne vyplýva, že jeho autor oslovil niektoré z dotknutých osôb, teda predovšetkým starostu, a to prostredníctvom predloženia otázok v písomnej podobe. Z prepisu príspevku je však podľa žalovaného zrejme, že tieto otázky boli zamerané na to, ako je možné, krajský stavebný úrad starostu z konania „nevylúčil“. Predmetom jemu adresovanej otázky bol podľa žalovaného postup bývalého krajského stavebného úradu a nie priame podozrenie z klientelizmu, ktoré sa v príspevku výslovne naznačuje, a v dôsledku ktorého mala mestská časť konať v územnom konaní za neštandardne výhodných podmienok pre stavebníka.

4. Absencia stanoviska starostu voči podozreniam z rodinkárstva ako aj neposkytnutie relevantného priestoru a nepresné informovanie o upozornení prokurátorky v predmetnom územnom konaní majú podľa názoru žalovaného za následok názorovú nevyváženosť skúmaného príspevku. Keďže toto územné konanie bolo v čase prípravy príspevku už zastavené a neexistoval tak naliehavý verejný záujem na zmene možnej nezákonnej situácie, vzniká podľa žalovaného podozrenie, že cieľom žalobcu bolo primárne škandalizovať starostu aj za cenu poskytnutia nepresných a neúplných informácií.

5. Žalovaný hodnotil aj podmienky zásahu do slobody prejavu preskúmaným rozhodnutím, pričom konštatoval, že podmienka legality a legitimacy je nepochybne splnená. Poukázal na vysokú intenzitu porušenia zásady objektivity a nestrannosti vysielaným príspevkom, v ktorom žalobca neposkytol dotknutej strane priestor na vyjadrenie sa k podstatným skutočnostiam. K otázke proporcionality zásahu do slobody prejavu uviedol, že sankcia nie je vzhľadom na sledovaný cieľ neprimerane prísna, nakoľko nemá ekonomický dopad na žalobcu a takouto formou sankcie sa nekladie dôraz na represívnu, ale na výchovnú zložku.

II. Konanie pred správnym súdom

6. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

7. Žalobca v žalobe namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu pre záver o spáchaní správneho deliktu. Poukázal na to, že oslovil všetky dotknuté subjekty aj s otázkami o klientelizme a o zastavení územného konania, nakoľko sa však starosta ani jeho brat projektant stavby Z. W.. Z. k veci nevyjadrili, nebolo možné ich postoj prezentovať a preto bol príspevok odvysielaný s tými informáciami, ktoré mal redaktor v tom čase k dispozícii (len všeobecné vyjadrenie hovorkyne starostu). Žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného.

8. Žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že sporným nie je fakt, či starosta dostal priestor na vyjadrenie, ale či ho dostal vo vzťahu k obvineniam z klientelizmu, ktoré v príspevku odzneli. Podľa žalovaného potreba upozornenia žalobcu na porušenie zákona vznikla práve z dôvodu, že jeho snaha o získanie relevantného stanoviska druhej strany nie je z príspevku zrejmalá a preto je spochybniteľná.

9. Krajský súd rozsudkom č. k. 2S/189/2014-41 zo dňa 31.05.2017 zrušil rozhodnutie žalovaného pre nesprávne právne posúdenie veci a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe kasačnej sťažnosti žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 5Asan/6/2018 zo dňa 31.07.2019 zrušil uvedený rozsudok krajského súdu pre chýbajúci záznam z odvysielaného príspevku v administratívnom spise a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

10. Správny súd sa v ďalšom konaní oboznámil s predloženým obrazovo-zvukovým záznamom, ktorý je identický s písomným prepisom záznamu obsiahnutým od počiatku v administratívnom spise aj v preskúmanom rozhodnutí, a po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 19.02.2020 rozsudok, ktorým rozhodnutie žalovaného znovu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

11. V odôvodnení rozsudku správny súd konštatoval, že žalovaný nesprávne právne vyhodnotil porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b/ a zákona č. 308/2000 Z. z., najmä pojmy objektivnosť a nestrannosť, v kontexte odvysielaného príspevku a jemu predchádzajúcich udalostí. Podľa súdu žalovaný nezohľadnil snahu žalobcu získať odpovede na položené otázky od starostu ešte v štádiu prípravy príspevku a naopak prihliadol na nesúčinnosť starostu v tejto veci. Správny súd nepovažoval

odvysielaný príspevok za neobjektívny a nevyvážený a preto nevidel dôvod na uloženie sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

III. Kasačná sťažnosť žalovaného, stanovisko žalobcu

12. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/, h/ SSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a odklon od ústavnej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Rozsudok navrhol zrušiť a vec vrátiť správnenému súdu na ďalšie konanie.

13. V sťažnostných bodoch sťažovateľ poukázal na záznam spravodajského príspevku, ktorý považuje za jediný relevantný podklad pre posúdenie jeho objektívnosti a nestrannosti, z ktorého podľa jeho názoru vyplynulo, že žalobca síce dotknutú stranu kontaktoval, avšak nešpecifikoval obsah otázok, ktoré jej položil. Z príspevku podľa sťažovateľa jednoznačne plynie len otázka nasmerovaná k postupu krajského stavebného úradu, nie však to, že by dotknutá strana bola konfrontovaná s explicitnými obvineniami z klientelizmu, podľa ktorých mal starosta poskytnúť stavebníkovi nadštandardnú polročnú lehotu na doplnenie podkladov v územnom konaní. Preto bol sťažovateľ toho názoru, že odvysielaním príspevku v danej podobe nebol divák informovaný o snahe vysielateľa konfrontovať dotknutú stranu so všetkými relevantnými obvineniami.

14. Sťažovateľ zdôraznil, že rozhodujúcim pre posúdenie skutkového stavu v správnom konaní na úseku televízneho či rozhlasového vysielania je len to, čo bolo reálne odvysielané v danom čase na danej programovej službe vysielateľa, pričom dôkazom preukazujúcim skutkový stav je záznam vysielania v takej podobe, v akej ho mohli vnímať diváci. Skutočnosti, ktoré sa stali v čase pred alebo po odvysielaní predmetného obsahu a netvoria jeho súčasť, nie sú podľa sťažovateľa právne významné pre náležité zistenie skutkového stavu. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na niektoré rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (napr. sp. zn. 2S/82/2011 zo dňa 16.05.2012, 4S/161/2012 zo dňa 20.06.2014), ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 6Sžo /23/2013, 3Sžo/33/2012).

15. Sťažovateľ ďalej uviedol, že príspevkom bolo priamo poukázané na rodinné prepojenie v kauze a v tejto súvislosti bolo vyslovené vážne podozrenie z netransparentného správania, pričom v rámci celej dĺžky príspevku neodznalo k týmto skutočnostiam stanovisko dotknutej strany. Nezabezpečenie názorovej alternatívy k priamym obvineniam z klientelizmu tak malo podľa sťažovateľa za následok názorovú nevyváženosť posudzovaného príspevku, ku ktorej prispeli i nepresné informácie o vstupe prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V, ktorý sa mal v rámci územného konania údajne vyjadriť k samotnému rodinnému prepojeniu starostu a zainteresovaného stavebníka W.. Z., hoci z upozornenia prokurátora takáto skutočnosť nevyplýva. Takéto nepresné informovanie považoval sťažovateľ za skutočnosti, ktoré pridali na celkovej nevyváženosti príspevku a mali za cieľ škandalizovať aj na úkor poskytnutia objektívnych informácií v spravodajskom programe.

16. Sťažovateľ zdôraznil, že žalobca nebol napadnutým rozhodnutím sankcionovaný za informovanie o podozrení z klientelizmu, ale za nesplnenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. Sťažovateľ nespochybnil právo novinárov na určitú mieru provokácie a preháňania, ale zároveň uviedol, že „... ochrana práva novinárov šíriť informácie o veciach, ktoré sú predmetom verejného záujmu, vyžaduje, aby novinári konali v dobrej viere a na základe presných faktov a aby poskytovali spoľahlivé a presné informácie v súlade s novinárskou etikou“. To uviedol sám správny súd s odkazom napríklad na rozhodnutie EŠLP vo veci Tonsbergblad AS a Haukom proti Nórsku zo dňa 01.03.2017, či vo veci Stoll proti Švajčiarsku zo dňa 10.12.2017.

17. Podľa názoru sťažovateľa nakoľko žalobca v príspevku neinformoval o konkrétnom obsahu otázok, s ktorými konfrontoval dotknutú stranu, divák nedisponoval informáciou, či bola dotknutá strana priamo konfrontovaná s podozrením z klientelizmu a odmietla sa vyjadriť. Práve túto skutočnosť vzal správny súd podľa sťažovateľa za rozhodujúcu. Napriek tomu, že isté stanovisko dotknutej strany odznalo, pasívny postoj k zodpovedaniu otázky týkajúcej sa obvinenia z klientelizmu nebol podľa sťažovateľa z príspevku zrejmy a rovnako nebola zrejma snaha vysielateľa stanovisko dotknutej strany k tejto skutočnosti priniesť. Z odvysielaného obsahu teda podľa sťažovateľa nevyplýva dostatočná iniciatíva autora príspevku zabezpečiť jeho vyváženosť a nestrannosť a je potrebné odmietnuť názor, že by bol vysielateľ rozhodnutím sťažovateľa sankcionovaný za „laxný prístup“ dotknutej strany.

18. Žalobca navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť, pričom sa stotožnil so závermi rozsudku správneho súdu, ktorý podľa jeho názoru rozhodol na základe správneho právneho posúdenia veci a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu. Poukázal na to, že z predmetného príspevku je priemernému divákovi zrejmé, že na vtedajšieho starostu boli adresované rôznorodé otázky, nielen otázka týkajúca sa krajského stavebného úradu. Žalobca práve s cieľom zabezpečenia objektivity reportáže s dostatočným predstihom kontaktoval prostredníctvom e-mailu hovorkyňu starostu s vopred pripravenými otázkami a s návrhom na osobné zodpovedanie týchto otázok starostom. Na položené otázky dostal žalobca opakovane iba všeobecnú odpoveď, bez poskytnutia vysvetlenia. Vzhľadom na neposkytnutie súčinnosti a odpovedí starostu žalobca odvysielal predmetný príspevok so všetkými jemu dostupnými informáciami a zároveň v závere odvysielal všeobecné stanovisko poskytnuté hovorkyňou starostu. Poukázal na to, že zaujatie stanoviska k danej téme je iba právom dotknutej osoby a nie jej povinnosťou, pričom nevyužitie tohto práva dotknutou osobou nemôže byť na príťaž práve žalobcovi, ktorý dotknutej osobe poskytol dostatočný priestor na vyjadrenie. Za daných okolností podľa žalobcu nebolo možné zabezpečiť väčšiu mieru objektivity.

IV. Vybrané ustanovenia relevantných právnych predpisov

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie upozornenie na porušenie zákona.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 veta prvá Ústavy SR každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať a prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

V. Právne závery kasačného súdu

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, na ktorý prešiel výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol do 31.07.2021 príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 písm. h/ S.s.p.), ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 445 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

20. Sťažovateľ robí v kasačnej sťažnosti spornou skutočnosť, či bol správny súd oprávnený pri posudzovaní veci zohľadniť korešpondenciu medzi redaktorom žalobcu a príspevkom dotknutou stranou, v ktorom mala byť dotknutá strana konfrontovaná aj s podozrením týkajúcim sa klientelizmu, keď takáto informácia nevyplynula priamo z odvysielaného príspevku. Tým, že správny súd tieto okolnosti do úvahy vzal, mal podľa sťažovateľa vybočiť z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, v zmysle ktorej sú pri rozhodovaní sťažovateľa o objektivnosti a nestrannosti spravodajského programu rozhodujúce len skutočne odvysielané skutočnosti.

21. Kasačný súd najprv považuje za potrebné predoslať, že správny súd pri hodnotení príspevku z uvedených hľadísk správne aplikoval teoretické i súdnou praxou potvrdené limity legality, legitimacy a proporcionality zásahov obmedzujúcich slobodu prejavu a právo na prijímanie informácií tak vo všeobecnosti (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 17.12.2014), ako aj v špecifickom vzťahu k informáciám o verejne činných osobách (napr. nález sp. zn. IV. ÚS 492/2012 zo dňa 18.04.2013), akou je aj osoba vtedajšieho starostu, ktorého sa príspevok týkal.

22. Kasačný súd je ďalej toho názoru, že správny súd úplne opodstatnene vzal do úvahy skutočnosť, že dotknutej strane bolo umožnené vyjadriť sa k otázkam položeným pred odvysielaním príspevku,

pričom nemohol prehliadnúť, že tieto otázky sa preukázateľne týkali nielen postupu a rozhodnutia odvolacieho stavebného úradu k žiadosti stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Petržalka o vylúčenie z konania vo veci umiestnenia stavby projektovanej bratom starostu, ale aj k naznačenému klientelizmu a k stanovisku prokuratúry k územnému konaniu, pričom starosta bol v novinárskych otázkach osobitne vyzvaný i na vyjadrenie na kameru. Aj keď zo záznamu spravodajského príspevku explicitne nevyplývalo, aké konkrétne otázky boli dotknutej strane pred jeho odvysielaním položené, bola v príspevku divákovi jasne sprostredkovaná informácia, že dotknutá strana bola vyzvaná k zodpovedaniu viacerých otázok a že k nim bolo spracované všeobecné stanovisko, ktorého podstatný obsah v príspevku odznel. Obsah tohto všeobecného stanoviska pritom reflektoval predtým položené otázky novinára, vrátane otázok o konflikte záujmov, podozrení z klientelizmu a stanoviska prokuratúry k neskôr zastavenému územnému konaniu.

23. Podľa názoru kasačného súdu ani pri izolovanom pohľade na doslovný prepis príspevku nemožno súhlasiť s názorom sťažovateľa, že by z neho nevyplývala snaha žalobcu priniesť stanovisko dotknutej strany aj k prirodzene sa vynárajúcej otázke konfliktu záujmov a podozreniu z klientelizmu. Kasačný súd je so zreteľom na okolnosti prípadu tej mienky, že kvalita odvysielaného príspevku by sa z pohľadu objektívnosti a nestrannosti nezmenila, keby redaktor žalobcu v priebehu príspevku podrobne zreprodukoval nezodpovedané otázky, ktoré dotknutej strane vopred položil. Dotknutá osoba z položených otázok vedela, ku ktorým témam žiada redaktor vyjadrenie a preto musela vedieť, že predmetom záujmu sú primárne podozrenia z klientelizmu v dôsledku naznačeného konfliktu záujmov. Z tohto hľadiska nemohlo byť obsahové zameranie príspevku, odvysielaného v komerčnej televízii, pre dotknutú osobu nijakým prekvapením. Berúc do úvahy jeho celkové vyznenie nebolo podľa názoru kasačného súdu pochyb o tom, že s podstatou tých skutočností, ktorým sa príspevok venoval, bola dotknutá strana opakovane konfrontovaná a jej odpoveď bola nemenná, pričom k možnosti vyjadriť sa na kameru nezaujala žiadne stanovisko.

24. Z uvedených dôvodov kasačný súd nevyhodnotil závery správneho súdu tak, že by pri hodnotení objektívnosti a nestrannosti príspevku vychádzal aj z iných skutočností ako z jeho obsahu, pretože zo samotného príspevku bolo možné vyznieť, že dotknutá strana nereagovala práve na tie skutočnosti, ktoré boli predmetom príspevku. Kasačný súd sa preto stotožnil s názorom správneho súdu, že žalobca mohol pri spracovaní a odvysielaní príspevku vychádzať len z tých informácií k položeným otázkam, ktoré mal k dispozícii, pričom dotknutá strana, ktorou bola v tom čase verejne činná osoba, mala možnosť sa vyjadriť ku všetkým témam, ktorých sa príspevok týkal.

25. Hoci je z informácií vyplývajúcich zo spisu zrejmé, že stavebný úrad Mestskej časti Bratislava - Petržalka podnikol kroky k tomu, aby presunul rozhodovanie o umiestnení stavby projektovanej bratom starostu na iný stavebný úrad a po nevyhovení jeho žiadosti odvolacím stavebným úradom napokon územné konanie zastavil, nemožno poprieť, že vyššie opísané okolnosti naznačeného konfliktu záujmov prirodzene priťahovali pozornosť verejnosti a tento jej záujem bolo možné (a azda aj žiadúce) uspokojiť podrobnejšou informáciou k novinárskym otázkam položeným redaktorom žalobcu, prípadne vysvetlením veci na kameru.

26. Vzhľadom na uvedené kasačný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu vo vzťahu k porušeniu § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré viedli k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia, boli vecne správne a zároveň nevybočili z rozhodovacej praxe kasačného súdu pokiaľ ide o okruh skutočností, ktoré je možné v správnom konaní pri posudzovaní objektívnosti alebo nestrannosti odvysielaného spravodajského programu vziať do úvahy. Judikatúra kasačného súdu, na ktorú sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal, smeruje k tomu, že pre vyslovenie záverov v naznačenom smere nie je potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie nad rámec odvysielaného programu. Vyššie uvedené právne závery v súdnej veci sa však od tejto judikatúry neodkláňajú, pretože všetko podstatné bolo obsiahnuté v príspevku a ďalšie dokazovanie vykonávané nebolo.

27. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní nepriznal mu právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

28. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.